

for, at dets Bestemmelser ere tilstrækkelige til at afhjælpe disse Misbrug? Nej, ere vi først i Bernerkonventionen, saa sidde vi der, i alt Fald for en Tid. Gaaſte viſt ſagde den ærede Miniſter og den ærede ſidſte Taler, at vi ſaa kunde melde os ud igen, og den ærede Miniſter kan jo ogsaa melde os ud, men ſelv om der her i Tinget ſkulde være et Flertal, der mente, at vi burde træde ud af Konventionen igen, have vi ikke længere Afgørelſen. Endnu have vi Afgørelſen, men ſaa ſnart vi ere gaaede ind paa Konventionen, have vi den ikke længere, ſaa beror det ikke blot paa, hvad vi mene, men ogsaa paa Regeringen, og eventuelt, hvis vi ſkulle anvende Vaaben mod Regeringen, ogsaa paa, hvad det andet Ting mener; thi de Vaaben, vi ſkulle ſætte i Gang for at ſaa Regeringen til at opgive Traktaten med et fremmed Land, blive viſt loelig ſlappe. Den ærede Ordfører udtalte, at de Udpresninger, der taltes om, ſlet ikke vare ſaa farlige. I Svejts drejede det ſig kun om 10,000 Francs aarlig. Jeg tvivler ſelvfølgelig ſlet ikke om, at det ærede Medlem har diſſe Tal fra en paalidelig Kilde; men vi ſit ikke Kilden at vide, og det er en Opgiſe, ſom er fremkommen her under Forhandlingen i ſidſte Djeblig; hvor man ikke har Vejſighed til at underſøge Kildens Paalidelighed. Jeg tvivler, ſom ſagt, ikke om, at den ærede Ordfører er ſikker paa, at det er en god Kilde, men man kan jo ikke vide, om der ikke alligevel kan være taget fejl, og jeg ſkulde tro, han har taget fejl. Hvis det hele nemlig kun drejede ſig om 10,000 Francs, kan man ikke forſtaa, at der i Svejts kunde opſtaa en ſaadan Misfornøjſe og et ſaadant Miſhag med Agenturerneſ Udbytninger, ſom der er opſtaaet derne, og ſom have foranlediget Petitioner med Underſkrifter af Tuſinder og atter Tuſinder og de Udtalelſer i Forbundsraadet, ſom jeg har henviſt til, og ſom vi have læſt om i diſſe Dage i Riſaus Telegrammer. Hvis der kun var Tale om en halv Snes Tuſind Francs, kunde de ikke have ſat Landet i ſaa overordentlig Grad i Bevægelse. Den ærede Ordfører ſagde, at Vædringsforſlaget til § 37 ſkruede Udviklingen 40 Aar tilbage i Tiden. Nej, det gør det ikke. De Traktater, ſom ere indgaaede, ville ſelvfølgelig vedblive at beſtaa, og Regeringen afſtares paa ingen Maade fra at afſlutte ny Traktater, men der er kun Tale om det, at jeg har krævet dette Tings Samtykke dertil, hvilket jeg finder meget rigtigt og fornuftigt. Det ærede Medlem for Berninge ſagde, at Traktaten med Frankrig have vi allerede, og den har ingen Skade gjort. Nej, det har den heller

ikke, fordi den Lovgivning, vi tidligere have haft, har været ſaadan, at den ikke kunde gøre os nogen Skade, men nu ere vi i Jærd med at forandre diſſe Beſtemmelſer, og ſaa er det ikke ſikkert, at Vædringsforſlag Nr. 5 er tilſtrækkeligt. Nu ſagde imidlertid den ærede Miniſter, at efter den Stilling, jeg indtager til § 2 og dette Vædringsforſlag, vilde de forſtrækkelige Følger netop komme frem med Henſyn til den nu beſtaaende Traktat med Frankrig. Jeg vil ſige, ſom den ærede Ordfører ogsaa var inde paa, at naar der her bliver vedtaget en ny Lov, komme diſſe Beſtemmelſer ſelvfølgelig ikke til at virke over for Frankrig. Det bliver de Beſtemmelſer, ſom der er henviſt til ved den Kundgørelſe, hvorved den blev ſat i Kraft herhjemme, men ikke Beſtemmelſen i § 2; dertil vilde udkræves en ny Bemyndigelse for Regeringen, ſom Regeringen ikke vil ſaa, naar det vil kunne medføre ſaa ſlemme Følger. Hvad det koſter at være i Bernerkonventionen, ſit vi ikke noget at vide om af den ærede Miniſter. Det er muligt, at det vil koſte en mindre Part af diſſe 60,000 Francs; men det er ogsaa muligt, at Summen vil blive højere, og naar den ærede Miniſter troſter os med, at det ikke er ſikkert, at de ville bruge alle de 60,000 Francs, vil jeg dertil ſige, at de maatte være nogle gode Narre, hvis de ikke gibe dem ud, naar de have Lov dertil, og at den ærede Miniſter kan være gaaſte ſikker paa, at Pengene nok ſkulle ſaa Ven at gaa paa. — Det ærede Medlem for Balby (Oſcar Hanſen) ſammenlignede dette Forhold med Patentrettigheder. Nogen Lighed kan der være, det ſkal jeg ikke beſtride, ſomt Ligheden paa ingen Maade herſter ſaldud. Jeg ſkal dog ikke gaa dybere ind derpaa, da det vilde forlænge Diſkuſtionen paa en overflødig Maade. Jeg ſkal kun ſige til det ærede Medlem, at i den Patentlov, ſom er vedtagen her i Tinget for ſaa Aar ſiden, er det beſtemt, at enhver, der vil have Patent, ſkal betale en aarlig vokſende Afgift for ſit Patent. Hvis derfor det ærede Medlem vilde vedkende ſig den Anſkuelse, at de udenlandſke Forfattere, for at ſaa Beſkyttelſe, maatte melde det og betale for de Bøger, de ſaa beſkyttede, 4, 5, 600 Kr., var det en anden Sag, thi ſaa kunde der komme Penge i Kaſſen, og de kunde da anvendes til at afhjælpe den Skade, ſom Forbindelſen med Udlandet paa Litteraturens og Muſikens Omraade ellers medfører. Men ſaa ſnart man vil have denne Side af Patentloven indført, vilde de ærede Forfattere melde ſig fra; de ville have Penge, men gibe Penge, det vil ingen af dem. Den ærede ſidſte Taler mente,